

Апстракт

Денес, основните прашања кои ја отсликуваат нашата запрашаност во однос на суштината и значењето на новинарството се генерално истите како и порано: кој е новинарот, што е негова примарна дејност, во чиј интерес дејствува и кому е истиот одговорен? Праксата на новинарскиот дискурс, во моментов, покажува дека новинарот во сите фази на овој процес, лека полека го губи местото на субјект, сфатен како темел, носител на дејствувањето. Новинарот како субјект - известувач исчезнува, неговото место во контролата над процесите во медиумската реалност го преземаат безлични структури и механизми на моќта, сопственици на капиталот и носители на власта, со што поголемиот дел од работата на новинарот може да се окарактеризира како пасивна преработка на информацијата.

Повеќе од јасно е дека Постмодерната ги доведува во прашање нормите и етиката, но сепак не се работи толку многу за криза на вредностите, колку што се работи за човекот кој нив не ги следи. Најголемото добро за новинарот како новинар е исто што и најголемото добро за новинарот како човечко суштество: развој на автентичноста, разбрана како

Dejan DONEV

BASIS FOR TODAY'S CRISIS OF THE JOURNALIST AS A MORAL SUBJECT

Abstract

Today, the basic questions that reflect our questioning about the essence and meaning of journalism are generally the same as before: who is the journalist, what is his primary activity, in whose interest does he act, and to whom he is responsible for it? The practice of journalistic discourse, at present, shows that the journalist at all stages of this process is slowly losing the place of the subject, perceived as the foundation, the carrier of the action. The journalist as a subject - reporter disappears, his place in the control of media reality processes has being taken over by impersonal structures and mechanisms of power, capital owners and holders of power, so the most part of the journalist's work can be characterized as passive information processing.

It is more than obvious that the Postmodern is questioning norms and ethics. But yet, it is not so much a crisis of values as it is about a man who does not follow them. The greatest good for a journalist as a journalist is the same as the greatest good for a journalist as a human being: the development of authenticity, understood as the de-

определување на човечката особеност или неговото Јас во смисла на она што човекот го прави, како и негова спремност да ја преземе одговорноста. Разбирањето на етиката како лична етика, не значи дека поединецот одредува што е добро, а што не, туку дека неговото однесување го одредува како личност: човекот е етичен само онолку колку што е спремен да ја прими одговорноста. Оттука, етиката во новинарството може да ја „спаси“ само нејзиниот носител - оној кој би требало да биде етичен, односно одговорен, значи новинарот! Но, прво, истиот мора да се „спаси“ себеси, т.е. да се соочи со губењето на својата субјективност, како и да ја надвлее својата неавтентичност.

termination of human trait or his I in terms of what one does, as well as his willingness to take responsibility. Understanding ethics as personal ethics does not mean that the individual determines what is good and what does not, but that his behavior defines him as a person: man is only ethical as long as he is willing to accept responsibility. Hence, ethics in journalism can only be “saved” by its holder - one who is supposed to be ethical, that is, responsible, means journalist! But first, he must “save” itself, ie. to face the loss of its subjectivity, as well as to overcome its own authenticity.